

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: 20 anys del Catecisme (III)

L'Any de la Fe ja fa unes setmanes que ha començat, i aquest diumenge el Papa Benet XVI clou la **XIII Assemblea general del Sínode de Bisbes**, una expressió ben significativa de la col·legialitat episcopal, que a Roma ha reflexionat sobre «*La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*».

Aquest Any de la Fe ens ha d'ajudar a aprofundir en la nostra adhesió a la fe catòlica, a estimar més el nostre baptisme i el do de l'Esperit Sant que el segella, per testimoniar amb nou ardor la

nostra fe. El Papa Benet XVI vol que «susciti en tot creient l'aspiració a confessar la fe amb plenitud i renovada convicció, amb confiança i esperança... per redescobrir els continguts de la fe professada, celebrada, viscuda i pregada, i per a reflexionar sobre el mateix acte de fe amb què es creu... ja que hi ha una unitat profunda entre l'acte amb què es creu i els continguts als quals prestem el nostre assentiment» (*Porta Fidei*, 5 i 10).

És un temps per a commemorar els 50 anys de l'inici del Concili ecumènic Vaticà II (1962-1965), tot mirant endavant per respondre als desafiaments nous que troba avui l'Església, i alhora també és un temps per a agrair i conèixer millor el **Catecisme de l'Església Catòlica** (1992), quan es compleixen els 20 anys de la seva promulgació pel beat Joan Pau II, «amb la intenció de guiar tots els fidels vers la força i la bellesa de la fe» (*PF*, 4).

Després del Concili Vaticà II, calia saber amb millor claredat què ensenyava l'Església, per no perdre's en un relativisme de doctrines i interpretacions subjectives o interessades. El **Catecisme**, que és el Catecisme del Concili, és la formulació essencial i completa del contingut de la fe per als homes i dones del nostre temps, que ajuda a saber què creu l'Església Catòlica. Hem de poder expressar què creiem, de quina manera celebrem els misteris cristians, de quina manera tenim la vida en Crist i de quina manera hem de pregar. I aquestes són les quatre grans parts del Catecisme: la professió de la fe; la celebració del misteri cristià; la vida en el Crist; i la pregària cristiana.

El Catecisme és «com un miracle», ha dit Benet XVI (a la seva Introducció al *YouCat*), és un gran llibre, un signe d'unitat en la diversitat, que necessita «traduccions» als diversos mons culturals, i en concret al llenguatge dels joves, així com abreviacions per fer-lo més assequible. I és així que també tenim el «**Compendi**» del Catecisme, el llibre sobre «**L'essencial per a la vida del cristià**» i, encara, el «**YouCat**» per a joves i no tan joves, en una bona versió compendiada, més redaccional i suggerent. És per tot això que estem convidats, en aquest Any de la Fe, a estudiar el Catecisme amb passió i perseverança, a sacrificar el que calgui per ell, i aprendre a dialogar sobre la nostra fe entre nosaltres mateixos, els catòlics. Ens hi pot ajudar, també, el document dels Bisbes de Catalunya «*Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*» de l'any 2007. Que tot ajudi a la renovació de la fe en el Poble de Déu i a un nou impuls en la seva transmissió a les generacions més joves.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Benet XVI: «L'Església existeix per evangelitzar»

Avui es clou a Roma la XIII Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, que des del passat 7 d'octubre ha estudiat el tema «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Ha estat l'assemblea més nombrosa des que Pau VI, després del Concili Vaticà II, va crear aquest organisme de col·laboració dels bisbes de tot el món amb el Sant Pare en l'estudi de qüestions que afecten la vida i la missió de l'Església. El Sant Pare va dir, en obrir aquesta assemblea, que «l'Església existeix per evangelitzar» i que ho fa tant en la missió envers els qui no coneixen Crist com en la nova evangelització de les persones que, «encara que han estat batejades, s'han allunyat de l'Església i viuen sense tenir en compte la praxi cristiana». També va dir que el matrimoni «no és només objecte sinó també subjecte de la nova evangelització».

GLOSSA

Respondre amb un renovat entusiasme

Era l'últim dia de colònies i el noi llegia una i altra vegada la dedicatòria que li havia escrit el seu monitor al cançoner: «La llum de Jesús et guiarà sempre. Deixa que il·lumini el teu camí tota la vida!»

Som a l'Any de la Fe. El Sant Pare Benet XVI ens hi ha convocat en el context d'una nova evangelització: «[...] donar respostes adequades perquè tota l'Església es deixi regenerar per la força de l'Esperit i es presenti al món contemporani amb un impuls missioner capaç de promoure una nova evangelització». Mestres, professors, monitors, caps i catequistes estudien —d'altres ja ho tenen previst— com ho treballaran en les seves activitats, com ampliaran el seu camp d'acció perquè arribi a més persones. Un bon nombre d'infants, d'adolescents i de joves s'ha allunyat o potser no hi ha estat mai a prop de la fe, de Jesús, de l'experiència cristiana i de l'Església. El contacte amb un educador catòlic a l'escola pública, estudiar en una escola cristiana, participar en les activitats d'un club esportiu, d'un centre d'esplai o d'un agrupament escolta... pot ser el pont que els hi apropi, l'inici del camí que hi mena. Són moments privilegiats —en el nostre context cultural i històric— per respondre a aquesta crida de l'Església: anunciar Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el ma-

teix ahir, avui i demà. Fer aquest nou anunci amb nous mètodes, amb nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

És hora d'esmerçar esforços en la celebració de l'Any de la Fe, promovent accions que ajudin a descobrir aquest do, a enfortir o recuperar la pròpia identitat, personal i institucional, recuperant els propis valors i la confiança en l'acció de l'Esperit que actua en nosaltres, en les comunitats educatives esmentades i en l'Església.

El noi de la dedicatòria es va fer gran. Va ser monitor i és professor i pare de família. Aquell cançoner qui sap on para, però ell no ha oblidat mai les paraules del seu monitor. Els educadors cristians han d'evangelitzar amb el testimoni de la paraula i la vida i establir diàleg, escoltar i reflexionar. Revisar la seva pròpia inserció en la comunitat cristiana per formar-se, per viure, per celebrar la fe. És hora de testimoniar i predicar la bona nova una i altra vegada. Fer tot això, sense ignorar els greus problemes que vivim i les dificultats que ens envolten i viure-ho amb esperança. L'esperança que manifesta Maria, la bona mare, quan a Canà de Galilea vol respondre a la inquietud dels nuvis: «Feu tot el que ell us digui» (*Jn* 2,1-5). I que la llum de Jesús converteixi en Any de la Fe aquest... i tots els de la nostra vida!

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

Un any amb la mirada fixa en Jesucrist

«Durant aquest temps, tindrem la mirada fixa en Jesucrist, «que va iniciar i completa la nostra fe» (*He* 12,2): en ell troba el seu compliment tot afany i tot anhel del cor humà. L'alegria de l'amor, la resposta al drama del sofriment i del dolor, la força del perdó davant l'ofensa rebuda i la victòria de la vida davant el buit de la mort, tot té el seu compliment en el misteri de la seva Encarnació.»

(Benet XVI, *La porta de la fe*, n. 13)

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor:

«Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deïen: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor:

«Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres. Cuando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 5,1-6)

Hermanos:

Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La fe de Bartimeu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30 □ **dijous**: Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **divendres**: *Leccionari «de difunts»*. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 129 / 2Co 1,6-10 / Jn 14,1-6 ■ **dissabte** (□ Urgell): Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11 ■ **diumenge** vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34.

La guarició del cec que, en l'esquema de Marc, clou la pujada de Jesús a Jerusalem no és un miracle qualsevol. De fet, Marc 1,1-12,44 està ple de miracles de Jesús (fins al punt que 2/3 parts d'aquests fragments són relats de gestos poderosos de Jesús). Però el darrer gest de Jesús que tanca la seva agosarada decisió d'anar a Jerusalem té una vivor, una funció i un significat molt rellevants. Vegem-ho.

El relat és d'una riquesa de dades i d'informacions molt superior al que caracteritza els relats de miracles. El lloc és ben definit: Jericó no és lluny de Jerusalem i la paràbola del bon samarità confirma que el camí de Jerusalem a Jericó és força utilitzat. D'una

altra banda i excepcionalment, se'ns dona el nom del guarit: Bartimeu. En tota la primera part de Marc, és només la segona vegada que s'esmenta el nom d'un dels protagonistes (cf. Jaire). Ara bé, el que resulta més cridaner és la persona de Bartimeu i la seva actuació. No s'està de preguntar la raó de l'aldarull del pas de Jesús i els seus seguidors. Un cop asabentat que és Jesús el que passa, el crida reiteradament, malgrat que li manen callar, amb un títol que, sense ser el millor, no deixa de proclamar popularment la dignitat messiànica de Jesús: «fill de David» (cf. Mc 12,35-37). Quan li diuen que Jesús el crida, llença el mantell ben lluny per apropar-se a Jesús. La resposta a la

pregunta de Jesús mostra la plena confiança que hi té.

Tot això fa que el relat se centri en Bartimeu. De fet la narració, com acabem de constatar, està feta del punt de vista del cec. Més encara, és un relat de la fe de Bartimeu que es tradueix que recobra la vista. La metàfora és clara. Al final del camí de Jesús a Jerusalem, trobem algú que es fia plenament de Jesús. La funció d'aquest relat és, doncs, la d'exemplificar la fe en Jesús. El contrast amb els deixebles, que no han acabat d'entendre Jesús, és palès. Bartimeu hi veu. Per això «el seguia camí enllà». El significat del fragment és que el seguiment és clarament la formulació de la fe.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

44. La resurrecció i la «imatge científica del món»

Podem nosaltres —sobretot com a persones modernes— donar crèdit a testimoniatges així? (els dels apòstols sobre la resurrecció de Jesucrist). El pensament *il·lustrat* diu que no. A Gerd Lüdemann, per exemple, li sembla evident que, a conseqüència del «canvi de la imatge científica del món... les idees tradicionals sobre la resurrecció de Jesús» hagin de ser «considerades superades». Però aleshores què significa exactament «la imatge científica del món»? Fins on arriba la seva normativitat? Hartmut Gese, en la seva important aportació *Die Frage des Weltbildes (La qüestió de la imatge del món)*, a la qual voldria aquí remetre, ha descrit acuradament els límits de tal normativitat.

Naturalment, no pot haver-hi cap contrast amb el que constitueix una clara dada científica. En els testimoniatges sobre la resurrecció, certament, es parla de quelcom que no pertany al món de la nostra experiència. Es parla de quelcom nou, de quelcom fins aquell moment únic —es parla d'una nova dimensió de la realitat que es manifesta. No es discuteix pas la realitat existent.

Més aviat ens ve dit: existeix una dimensió ulterior respecte a aquelles que fins ara coneixem. Això està per ventura

en contrast amb la ciència? Pot verament existir només allò que ha existit sempre? No pot existir la cosa inesperada, inimaginable, la cosa nova? Si Déu existeix, no pot ell crear també una dimensió nova de la realitat humana, de la realitat en general? No està, en el fons, la creació esperant aquesta darrera i més alta *mutació*, aquest definitiu salt de qualitat? No espera per ventura la unificació del finit amb l'infinit, la unificació entre l'home i Déu, la superació de la mort?

Els inicis de les novetats són petits, quasi invisibles —poden ser ignorats. El Senyor mateix va dir que el *regne del cel*, en aquest món, és com un gra de mostassa, la més petita de totes les llavors (cf. *Mt 13,31s* i paral·lels). Però du en si les potencialitats infinites de Déu. La resurrecció de Jesús, des del punt de vista de la història del món, és poc vistosa, és la llavor més petita de la història. I la llavor petita és la cosa verament gran. Per això aquells testimonis, amb un coratge absolutament nou, es van presentar davant del món per testimoniar: Crist de debò ha ressuscitat. Ell és el Vivent. A ell ens confiem i sabem que estem en el bon camí. Amb Tomàs, fiquem les nostres mans en el seu costat i professem: «Senyor meu i Déu meu!» (*Jn 20,28*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EVANGELIZAR

¿Qué es el primer anuncio?

Entendemos por *primer anuncio* la acción pastoral que intenta proponer el corazón del Evangelio —Jesucristo resucitado, restablecedor de nuestro vínculo de amor con el Padre— al corazón de todas aquellas personas que quieran escuchar. Dicho con un poco más de amplitud: con la expresión *primer anuncio* se designan unas *actividades pastorales específicas*, ya sean espontáneas u organizadas, llevadas a cabo por individuos o por equipos, con la finalidad de proponer el mensaje nuclear del Evangelio a quienes no conocen a Jesucristo, a quienes habiéndole conocido se alejaron de él y a quienes creyendo que ya le conocen suficientemente viven una fe cristiana rutinaria, con la intención de suscitar en ellos un interés por Jesucristo que pueda llevar a una primera adhesión o una revitalización de la fe en él.

Es constitutivo del *primer anuncio* conectar ante todo con alguna experiencia antropológica fundamental del destinatario que ejerza de punto de inserción para la propuesta de Jesucristo como Salvador. Nos desmarcamos así de las versiones rápidas y callejeras y abogamos en principio por un anuncio en contexto de diálogo.

El *primer anuncio* como dispositivo eclesial amplio demanda una teología y una pastoral de *continuidad*, en el sentido de que la propuesta cristiana busca el terreno antropológico para entablar, con él, el diálogo evangelizador. Dicho en el lenguaje de Maurice Blondel (1861-1949) —el pionero de esta propuesta de continuidad—, se trata de activar al máximo propuestas evangelizadoras que inviten a nuestros contemporáneos a abrirse a la Trascendencia por fidelidad al dinamismo más genuino de la propia immanencia, que reclama una plenitud que ella misma no puede autodonarse. Se trata de mostrar desde el interior de las experiencias antropológicas fundamentales, cómo estas apuntan a una realización en plenitud que sólo se obtendrá como don gratuito (teología de Rahner, Von Balthasar, De Lubac...).

El *primer anuncio* como práctica evangelizadora concreta se tratará en el próximo artículo.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOSEP M. ESQUIROL

Pensament i creativitat

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) i La Salle —a través de la Fundació Ètica Tecnologia Societat— han posat en marxa un màster (i també un postgrau) en *Pensament i creativitat per al món tecnològic i empresarial*. La finalitat d'aquest curs és que les persones de formació científica o tècnica tinguin l'oportunitat de desenvolupar la seva capacitat reflexiva i creativa mitjançant una introducció al pensament contemporani. «A través del coneixement de punts neuràlgics de la filosofia, la literatura i l'art, s'aconsegueixen una millor utilització del llenguatge, més idees i potència imaginativa per dissenyar noves pràctiques i nous productes, així com més base per resoldre conflictes i dirigir equips», apunta el coordinador del màster, el filòsof i escriptor Dr. Josep M. Esquirol (www.tecnoetica.org).

Hi ha manca de reflexió a la societat actual?

Sí, sens dubte. Vivim en un context que promou massa la distracció i el consum, i més aviat poc el recolliment i la reflexió. Paradoxalment, quan de vegades la gent vol anar en aquesta segona direcció, es troba aclaparada per una allau de propostes molt banals d'autoajuda i també de llibres i programes que, sota l'aparença de divulgació científica, són esbiaixats i enganyosos.

En el curs feu una introducció al pensament contemporani...

De la mateixa manera que s'aprèn música escoltant els grans compositors i teatre veient les obres dels grans dramaturgs... s'aprèn a pensar llegint els grans pensadors. Quan un bon professor t'ensenya a llegir-los, es descobreix un món, i el gaudi és enorme. En fer això, l'objectiu principal no és adquirir cultura, sinó entendre'ns millor i aprofundir en les grans qüestions de l'existència humana.

I, pel que fa a la religió, expliqueu també el que cal saber com a cultura general i necessària?

La religió i la filosofia (el pensament) parteixen del mateix punt: de la necessitat de trobar un sentit a la vida. Culturalment, tots nosaltres som fruit de la persistent tensió entre l'essència del cristianisme (àgape) i l'essència de la filosofia (pregunta). Endemés, crec que, en el fons, el cristianisme és l'única *religió filosòfica*. Això potser sona una mica estrany, però és perfectament raonable.

Òscar Bardaji i Martin

Alzheimer y amor

Marcelino, 78 años. Es extremeño. Su esposa padece Alzheimer profundo. Fue premio al «Mejor Cuidador». Vive sólo para cuidarla, sonreírle, acariciarle el rostro, darle un beso y adivinar alguna respuesta. Afirma: «Estoy enamorado de ella. Mientras pueda no irá a ninguna residencia. Estará en su casa.»

Juan tiene a su esposa enferma de Alzheimer en una residencia. Todos los días va a darle el desayuno, la comida y la cena. Pasa largas horas con ella. Algunos le dicen: «¿Porqué pasas tanto tiempo junto a ella, si no te conoce?». Responde:

—«Sí. Ella no sabe quién soy. Yo si sé, muy bien, quién es ella, a quien he amado tanto y que es la madre de mis hijos.»

—El verdadero amor, no se reduce a lo sentimental, a lo físico, a las horas buenas y felices vividas juntos...

—El verdadero amor se demuestra, especialmente, en los momentos difíciles, en la enfermedad, en la aceptación del otro tal cual es hoy, recordando lo que fue durante toda su vida.

—Paul Claudel afirmaba: «La señal de que amamos a alguien es que le damos todo lo mejor que hay en nosotros.»

—Georges Bernanos sostenía: «Si queréis amar de veras, no os pongáis, no estéis lejos... del Amor.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. † Diumenge XXX de durant l'any. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, eremita; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dilluns. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Dimarts. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dimecres. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de

Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. † Dijous. Tots sants.

2. Divendres. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. Dissabte. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermenegol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innumerables màrtirs de Saragossa; santa Silvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

INTENCIONS DEL SANT PARE (novembre)

General: Que els bisbes, sacerdots i tots els ministres de l'evangeli donin un testimoniatge valent de fidelitat al Senyor crucificat i ressuscitat.

Missional: Que l'Església peregrina a la terra resplendeixi com a llum de les nacions.

Sant Cosme i Sant Damià, celebració a Rialp

La vila de Rialp va celebrar la seva festa patronal en honor dels sants metges màrtirs, Cosme i Damià, el 26 de setembre. El temple parroquial s'omplí de fidels que amb gran devoció van voler participar de l'Eucaristia que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell. Concelebraren amb ell, Mn. Josep M. Mauri, Vicari General, Mn. Henry Vargas, recentment nomenat nou Rector de la Parròquia de la M. de Déu de Valldeflors de Rialp, Mn. Pau Bellido, nou Rector de Sort, Mn. Lluís Miquel Sánchez, Mn. Joan Dies i Mn. David Codina. Hi assistiren el President de la Diputació de Lleida, l'Alcalde de la Vila de Rialp, Sr. Gerard Sabarich, la Presidenta de l'Associació cultural de Sant Cosme i Sant Damià de Rialp, i altres regidors de la vila i personalitats.

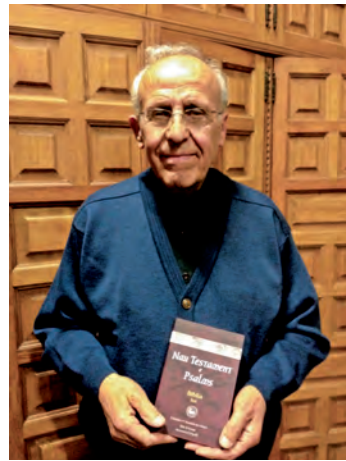
A l'homília el Sr. Arquebisbe glossà la figura dels Sants Màrtirs Cosme i Damià, germans bessons que havien nascut a Aràbia on havien estudiat ciències i medicina i les exercien gratuïtament. Per a Mons. Vives els Màrtirs són un exemple per a tot el poble de lliurament generós i gratuït a les necessitats de tota persona humana, especialment, envers els més febles i necessitats. En acabar la celebració de l'Eucaristia es dugué a terme l'acte d'inauguració de la restauració de la Capella dels Sants Màrtirs per part de les autoritats presents a l'Eucaristia i que han contribuït amb el seu esforç a l'èxit de la restauració de la Capella: el Bisbat d'Urgell, la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de Rialp, l'Associació cultural de Sant Cosme i Sant Damià de Rialp i, ben especialment, la col·laboració anònima de tants vilatans de Rialp.

Comissió de l'Any de la Fe

La Comissió diocesana per a l'Any de la Fe va començar la seva tasca d'organització dels actes i celebracions per seguir l'Any de la Fe a la Diòcesi. Aquesta Comissió està presidida per l'Arquebisbe i en són membres: Mn. Mauri, Mn. Navarri, Mn. Elvira, Mn. Parés, Sr. Casanova, Sr. Tugues, Sra. Orduña i Mn. Codina que actua de secretari.

Nova edició del Nau Testament en aranès de Mn. Josèp Amiell

L'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va fer —durant la Missa de la Festa del Patró de Vielha, Sant Miquel arcàngel— la presentació pública de la nova edició del «Nau Testament e Psalms» en llengua aranesa, traduïts per Mn. Josèp Amiell, antic Arxiprest de la Vall d'Aran i Creu de Sant Jordi 2012, que concelebrava amb l'Arquebisbe. Hi eren presents l'Arxiprest de la Vall Mn. Pere Balagué, el Magnf. Sr. Síndic Carlos Barrera i l'Il·lm. Sr. Alcalde de Vielha e Mijaran, Àlex Moga, i una gran assemblea de fidels.

Mn. Josèp Amiell

Mons. Vives féu esment que Mn. Amiell és un erudit en la llengua aranesa/occitana i ja havia fet una primera edició el 2008 del Nou Testament, a la qual ara s'hi afegeixen la totalitat dels Salms. Una obra molt útil per a la catequesi i la pregària.

Un aplaudiment espontani de tota l'assemblea valorà de forma entusiasta la dedicació exemplar d'aquest sacerdot a la difusió de la Paraula de Déu en la llengua vernacle de la Vall d'Aran, que la té per oficial a la Vall, juntament amb el català i el castellà.

Aquesta versió aranesa és una adaptació de la versió catalana de la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI), tenint present la Nova Vulgata, i ha estat aprovada per l'Arquebisbe d'Urgell, amb les llicències pertinents.

Visita pastoral a Bagergue

Mons. Joan-Enric Vives realitzà la Visita Pastoral a la parròquia de St. Fèlix de Bagergue (municipi de Naut Aran, a la Vall d'Aran), el poble més alt de tota la Vall d'Aran a 1.475 m d'altitud, el dia 29 de setembre. L'acompanyaren l'Arxiprest de la Vall i Rector de la Parròquia, Mn. Pere Balagué i Mn. David Codina. A la bella església parroquial de Sant Fèlix (s. XII-XIII) fou rebut per l'Il·lm. Sr. Alcalde de Bagergue, Sr. Josep Tarrau, i un bon grup de fidels de la parròquia.

A la celebració de l'Eucaristia el Sr. Arquebisbe va exhortar als fidels a valorar la importància que té la Visita Pastoral com a moment privilegiat de comunió eclesial, que dóna l'oportunitat al Bisbe i a la comunitat parroquial de conèixer-se més d'aprop i estrènyer els lligams de la comunió amb el Successor dels Apòstols i, en comunió amb ell, amb el Sant Pare. També glossà les figures dels Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael com aquells qui transmeten els missatges de Déu, ens protegeixen i ens defensen de les temptacions del Maligne, i exhortà els fidels a viure amb coratge la seva pròpia fe i identitat cristiana, especialment en l'Any de la Fe. I els animà a viure amb goig la pròpia fe i a testimoniar-la públicament amb coratge. Acabada la celebració eucarística es cantaren els goigs en llaor de Sant Fèlix, patró de la parròquia de Bagergue, la imatge del qual presideix el retaule principal del temple. Al cementiri parroquial al costat de l'església, es dugué a terme una pregària pels fidels difunts i es va tenir un record per les víctimes de les riudes de la nit anterior a Múrcia i Màlaga, així com de tots els qui perden la vida per causa de les persecucions a la fe.

Benedicció de cabanes de pastor al Pallars

A pocs dies de la festa dels sants arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael, es va dur a terme a les muntanyes de Saurí i Llesui, al Pallars Sobirà, la inauguració i benedicció de dues cabanes de pastors, coincidint amb el canvi de guardes del bestiar. Des de Sant Pere fins a la festa dels Arcàngels, pasturen a gran alçada milers d'ovelles, vaques i eugues de diverses cases de la contrada. Aquests ramats són cuidats i vigilats per diversos pastors, al peu de la muntanya del Montsent i dels llacs de la Mainera. Després baixen cap a pastures menys altes i a prop dels pobles. La festa de canvi de guardes va aplegar més d'una cinquantena de ramaders i va ser presidida pel Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Hble. Sr. Josep M. Plegri, l'Alcalde de Sort Il·lm. Sr. Llätzer Sibís i altres autoritats vinculades a la comarca i al món ramader i va dur a terme la benedicció el diaca Mn. Josep Montoya.

Visita del P. José Miguel Núñez SDB, Responsable Regional dels Salesians

Acompanyat pel Superior dels Salesians a Andorra, P. Xavier Brines, el dia 22 de setembre va visitar l'Arquebisbe d'Urgell el P. José Miguel Núñez SDB, Responsable Regional dels Salesians, Membre del Consell general de l'Institut fundat per Sant Joan Bosco a Torí.

Va ser una reunió molt cordial, a la qual va assistir el Secretari general d'Urgell Mn. David Codina. El Sr. Arquebisbe va agrair el treball que realitza la Comunitat salesiana a la Diòcesi, i els dos van constatar les bones relacions entre la Diòcesi i la Congregació Salesiana que té a Andorra la Vella una comunitat de quatre membres religiosos, que porta la responsabilitat del Col·legi Sant Ermengol d'Andorra, i que col·labora en la pastoral parroquial de l'arxiprestat de les Valls d'Andorra.

Celebració de l'Any de la Fe: La Fe, què és?

La fe és un pur do de Déu que nosaltres rebem quan el demanem amb fervor.
 La fe és la força sobrenatural de la qual tenim necessitat per assolir la nostra salvació.
 La fe requereix el lliure albir i la lucidesa intel·lectual de l'home en el moment en què ell es fia de la invitació de Déu.
 La fe és absolutament certa, perquè Jesús n'és el garant.
 La fe és imperfecta fins que no esdevé activa en l'amor.
 La fe creix quan nosaltres escoltem cada vegada més bé la Paraula de Déu i estem en viu intercanvi amb Ell mitjançant la pregària.
 La fe ens dóna ja ara un tast de la joia celestial.

Youcat, núm. 21

«Si tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta muntanya: «Desplaça't d'aquí cap allà», i ho faria, i res no us seria impossible.»
Mt 17,20